

Конвента, екнаха ржкоплѣскания и викове: „да живѣй републиката“, което твърдѣ много смути роялиститѣ. Тѣ се убѣдиха, че дѣлото имъ е изоставено отъ правителството, което първо бѣ започнало враждебнитѣ дѣйствия срѣщу Революцията.

Австрия остана недоволна, че другитѣ я бѣха прѣдварили, та за това задържа прѣговоритѣ. Испания, управлявана отъ Бурбонитѣ, благоразумно прѣдпочете народнитѣ интереси прѣдъ династическитѣ и прѣдложи услугитѣ си за да прѣдрасположи къмъ миръ Неаполъ, Римъ и Туринъ.

Британския кабинетъ напусто се мжчаше да побърка успѣха на прѣговоритѣ. Той остана единъ въ упорната си вражда къмъ Франция. На 21 януарий 1795 год., Фоксъ, въ палатата на общинитѣ направи слѣдующитѣ заключения: искаха да накаратъ Франция да измѣни избраната си система. Опитътъ се свърши въ нейна полза; разбира се тя продължавà доста дълго за да убѣди членоветѣ на коалицията, съ исклучение на Англия, въ безсплезността на понататѣшнитѣ опити“.

Революционното дѣло сполучи; френската република споредъ базелския договоръ, зае мѣсто наредъ съ европейскитѣ държави.

Броя на населението ѝ се увеличи чрѣзъ присѣдинението на 13 милиона жители.

Нека се повърнемъ къмъ вътрѣшнитѣ дѣла.

Една отъ първитѣ грижи на реакцията бѣше да се отмѣни закона за maximum'a. Безъ съмнение максимума бѣше една лоша мѣрка въ економическо отношение; но отмѣняването му отведнажъ прѣдизвика една тежка криза. Максимума поддържаше курса на ассигнациитѣ, които стояха *à pari* до като той съществуваше; съ отмѣняванетоъ му ассигнациитѣ паднаха. За да се подигне курса имъ бѣха издадени нови ассигнации, но това прѣпълване на ассигнациитѣ ускори до